

VOINTA POPORULUI

On. „Palatul Cultural” pentru Biblioteca
Arad

ABONAMENTUL:

Pe un an 100 Lei.
Pe jumătate an 50 Lei.
Pe trei luni 25 Lei.

ZIAR DE PROPAGANDĂ NAȚIONALĂ.

APARE ÎN FIECARE DUMINECĂ SUB CONDUCEREA UNUI COMITET.

ȘI ADMINISTRAȚIA:

Arad, _____

Conținut Bazeș Numărul 6

Prin muncă — la izbândă!

În timpul din urmă se pare că un mare număr de Români, *cari simt românește*, și-au dat seama că trebuie încercată o ieșire eroică din situația umilitoare și primejdioasă în care ne aflăm noi, față de minoritățile din țara noastră, cari sunt stăpâne pe aproape întreg comerțul și industria României.

Împotriva bogăției minoritare care tinde să ne sugrume, împotriva șireteniei și solidarității lor de fer, trebuie să ducem de acum înainte o luptă pe moarte și pe viață!

Contra tiraniei acestui ban strein, Românii au început, pe unele locuri, să se organizeze și să reacționeze cu toată înversunarea.

Începuturile sunt dintre cele mai îmbucurătoare.

Încercările acestea, demne de toată atențiunea noastră, nu trebuie însă lăsate izolate. Bănci populare, cooperative de consum etc. ar trebui să se înființeze pretutindenea.

Fiecare bun Român e dator să treacă dela vorbe la fapte. Fiecare sat trebuie preschimbât într-o cetăție de rezistență românească și de fapte românești. Orice prăvălie românească care se deschide în locul uneia jidovești care se închide, e o biruință a noastră.

Să dăm sprijinul nostru întreg întreprinderilor românești; să ocrotim și să încurajăm munca românească!

Solidaritatea românească trebuie organizată și făcută de neînvins!

Munca neîntreruptă și luminată, trebuie să ne întărească la fiecare pas.

Și fapte, fapte și iar fapte!

Prin văicăreli nu se îndreaptă nimic. Unde vedeți răul isbiți-l și doborâți-l.

Strigătul nostru de luptă să fie: *La lucru!*

Spicuri din doctrina națională fascistă din România.

VII.

În așteptare sunt otrăviți cu alcooluri groaznice — care vor desvâgăi definitiv nația noastră la însăși baza ei — la sate. În așteptare, frigurile palustre, tuberculoza și bolile venerice — își iau sarcina să decimeze la sate — ce a scăpat neotrăvit de basamacuri.

Datele de după război, privitoare la acestea din urmă sunt înspăimântătoare. Un medic fascist, prieten al nostru, ne spunea că a întâlnit în valea Ialomitei, sate întregi cu săteni mâncați de sifilis, cu oftalmii blenoragice și de multe ori cu tare vizibile de alcoolism înaintat. Sunt, spunea camaradul nostru înfricoșat — cazuri ne mai pomenite și care sunt necunoscute clinicianilor. Sifilisul, blenoragiile neglijate, frigurile palustre endemice (cronice) și alcoolismul și-au luat sarcina să ne decimeze la sate neamul. Și răul se întinde groaznic — ca o pedeapsă cerească, mai cu seamă în ceea ce privește bolile venerice. Din 16.000 suferinzi dinainte de război, pe valea Ialomitei avem astăzi peste 180.000, din 8000 în văile Prahovei și a Oltului avem astăzi 146.000 bolnavi, necăutați și neajutați de nimeni. Și cum e firesc flagelul se întinde. Și empirismul își întinde influența până în raza Bucureștiului acesta blestemat, plin de falși iubitori de țărani și de pseudoțărâniști.

Se întinde ca un blestem de sus — până în poalele acestei

POVESTEA MEA.

M'am născut într'un bordei
Îvelit cu pae...
Doinitor, mi-a fost un tei;
Leagăn, — o copae.

Mama mă lua cu ea,
Când pleca la muncă:
Ba, la grâu când secera,
Ba, la fân pe luncă...

Câte-un pom, stînger prin grâu,
Mă umbrea cu ramil-i,
Când curgea sudoarea — rău —
Pe obrajii mamei...

La culesul de porumb
Stam cu ochii 'n nori, —
Pe sub zările de plumb
Când treceau cocori...

Când eram așa codan,
Ani și ani apoi,
Mă avură ca cioban
Un ciopor de oi...

Și 'ntr-o toamnă — când crăpa
Coaja de pe nucă —
M'a cuprins deodată-așa
Dor nebun de ducă.

Mi-am lăsat în vad la râu
Turma să s'adape,

Iar covalul dela brâu
Mi-l'am dat pe ape...

„Doamne-ajută!” — și-am plecat
Pe la scoala morii...
Funigei pluteau pe sat
Și plecau cocorii...

Plin de visuri am intrat
Într-o lume nouă
Și-aveam sufletul curat
Ca un bob de rouă...

Un vârtej nebun, de-atunci,
Căta să mă 'ngroape,
Ca pe-un pai când îl aruuci
În vâltori de ape;

Și, la fiecare pas,
Bobul de lumină,
Cu dureri adânci în glas,
Din adânc suspină:

„Unde sunteți, blânde oi,
Lănice mioare?...
Azi mi-e dor, mi-e dor de voi,
De n'am loc sub soare!

Măine o să flu în lunci;
Uite, plec la drum:
N'am știut ce fac atunci...
O să știu, de-acum...

Toată viața mea, de azi,
Mi-oi petrece anii
Prin poene, pe sub brazi,
Numai cu ciobanii.

Basme lungi, pe vreme rea...
După buri de ploaie
O să știu ce iarbă vrea
Fiecare oare...

Să văd iar cum s'o 'ntrista
În amurg lăsașu',
Când din buciom va cânta
Sandu Buciumașu;

Și 'n al plopilor șirag,
Cu-al tălângii cânt,
Să nu știu, de-atâta drag,
Pe ce lume sânt!

Dar de câteori mă duc, —
Doru-mi nu se curmă,
Căci cutreer, singur-cuc,
Lunca, fără turmă;

Și-atunci plec, cu pasul rar, —
Fără să știu anume:
De ce vin, și-apoi plec iar
Să mă pierd în lume!

V. MILITARU.

capitale murdare, indolente și nepăsătoare, se întinde și ca o amenințare de-asupra cetății acesteia plină de politicieni ticăloși și venali, care — dacă există vre-o dreptate pe pământ va trebui să-și primească odată plata.

Dela Heteștrău la Tunari și chiar în satul Băneasa — satul care are de primar pe d-rul Minovici — țărâniea e secercată de boli venerice și îngrijită — aci la porțile Bucureștiului — cari tratează blenoragia cu gândaci și sifilisul cu cârpe și oase afumate! *Ne pierie nația! Ne pierie în ce are ea mai bun! Ce-i pasă capitalei aceste! Ce le pasă politicianilor ei de toate aceste!*

Lăsând la o parte considerațiile umanitariste, este locul să ne întrebăm. Este statul care tolerează o astfel de stare, un stat național? Este el cel puțin un stat rațional? Și când ne punem aceste întrebări, ne aducem aminte de cuvintele profetice ale unui mare dispărut, poetul Vlahuță — scrisese cu puțin înainte de moarte: — Și el ca și noi se întreba îndurerat — unde vor să ne ducă politicianii — care le e directiva — dacă au avut vre-una vre-odată:

„Ce-a urmărit politica noastră, ce-au vrut să facă din țara noastră cârmuitorii noștri? A fost vre-un plan de muncă susținută în vre-o direcție?”

Au avut partidele dela noi, vre-o țintă lămurită, vre-o legătură neîntreruptă de lucrare, în afară de acea nenorocită pânză a Penelopei, care trebuia să fie organizarea țării și pe care au țesut-o și destrămat-o, că par'că numai pentru isprava asta se schimbau la putere?

Adevărul este că n'au avut nici una. Când și când câte un ministru ca Lahovari — arăta că

știe ce vrea și ce înseamnă nația aceasta. Ceilalți toți câți s'au perindat atât amar de vreme, erau când sclavii patimilor politice — în înțelesul ticălos al cuvântului — când robii dorinței de a-se îmbogăți, când ucenicii unui crez, care nu era al nostru. Miniștri toți de externe, socoteau că a ne comprima înăuntru și a ne prăbuși în afară idealurile era menirea noastră — aci la gurile Dunării. Așa s'a inaugurat și continuat politica aceea de lășitate fără pereche, care li îndemna să lase pradă desnaționalizării pe frații noștri din Balcani și la cheremul asuprirei ungurești și rusești pe cei din Ardeal și Basarabia. Politica aceasta de slugărnicie și de „cap plecat” ne-a dus aci — unde suntem azi — atrofiați și aproape fără conștiință națională. Și era firesc să ajungem aci.

când într'un acord tacit, de 50 de ani, toate partidele politice conlucrează la plămădirea unui stat amorf, fără culoare și caracter definit, de ce să ne mirăm dacă am ajuns unde suntem? Dar să lăsăm țaranul și să ne întoarcem la orașe, la proletariatul nefericit al orașelor.

ROMANI

Folositi-vă de: medicii, inginerii, avocații, negustorii, meseriașii și industriașii români.

Dați banul vostru, numai la Românii și străinii creștini, ferindu-vă de a-l da jidanilor.

Aceasta trebuie să fie azi cuvântul de ordine al nostru, spre a ne putea scăpa de ei. Cine face astfel, dovedește că își iubește Țara și Neamul.

Ce-i caracterul?

— Stăruiește —

În felul acesta a ajuns acel fiu de lumânăr sărac, să fie cel mai cuminț și mai binevăzut bărbat din America în aceea vreme.

Faptele și numele lui se pomenesc și se vor pomeni multă vreme. Și mulți oameni vor învăța din viața lui. Iată un caracter!

Nu toți însă pot avea atâta putere de voință ca Franklin, și nu fiecare e în stare singur, însuși pe sine, să se perfecționeze, să se desăvârșească. Aceștia-s oameni rari. Dar fiecare poate da altora creșterea, prin care să se desăvârșesc caracterele.

Să desrădăcinăm multe rele din sânul familiei, pentru că părinții și mai ales mama, — casa părintească are cea mai mare înrăurire asupra caracterului copilului și bărbatului de mai târziu. Să păzim copiii de a apuca năvuri, de a se împrieteni cu copii destrăbălați; să-i ferim de societatea oamenilor răi. Să ne îngrijim de școală bună, cu învățători la locul lor, pentru că rolul, rostul școlii tocmai acele-i, — să crească caractere. Să susținem biserică cu preoți la înălțimea chemării lor, pentru că aceștia sunt mai întâi chemați să ne dea pilda vieții, să ne îndrume spre desăvârșirea caracterului. Insuș Mântuitorul Isus Christos ne-a spus, că țanta vieții e

desăvârșirea: „Fiți desăvârșiți, precum și Tatăl vostru cel din ceruri desăvârșit este”, și pentru a ne duce la ea, a înființat biserica. Să, cu preoții săi, iar aceasta și-a ridicat școala, — toate acestea cu menirea dumnezească de a închea caractere. Țanta pământescă a oricărei religii, a oricărei legi a fost și este: creșterea caracterelor; iar între toate religiile, câte-au răsărit și-au apus mai multe caractere a dat legea evangheliei lui Cristos. Declumplând și plinind poruncile Mântuitorului, cu credință și cu dragoste, oricine poate câștiga țăria caracterului celui mai desăvârșit. — Afară de acestea putere nețărnută de mare asupra caracterului are lupta cu viața; din școala vieții se înțelește omul mai bine, decât l-ar putea lumina școlile lumii. — O bună creștere face și citirea de cărți bune și folositoare. De aceea lucru foarte cuminț și aducător de mult bine e înființarea și susținerea de biblioteci sătești, ori parohiale, până când vor ajunge ca toți oamenii să-și aibă în casa lor dulăptorul cu cărțile lor de citit. Aceștia toți și acestea toate sunt cel ce influențează, înădărește binefăcător asupra caracterului românesc. Nu-i mirare, dar că de toate părțile ne vin îndemnuri să purtăm mare grijă și să sprijinim toate așezămintele acestea, pentru că toate sunt spre folosul nostru, spre întărirea și înmulțirea caracterelor. Și caracterele sunt stâlpii de razim ai ori cărei societăți și ai neamurilor.

Lichelele (gunciu) din partidele politice și Ovreii.

Țara noastră are doi dușmani din cale afară de periculoși: ovreii și licheaua politică, zestre a tuturor partidelor de guvernământ.

În realitate ovreii și licheaua politică constituie unul și același dușman ei au aceleași apucături și lucrează în cea mai bună înțelegere. Credința, neamul, viitorul țării n'au nici o însemnătate.

Licheaua politică este o ființă parazitară, ca și ovreii, calitate care-i face să se ajute reciproc, când este vorba de exploatat munca acestui popor.

Licheaua politică, prin faptul că se declară membru al unui partid de guvernământ, se socotește în drept, să se bucure de toate bunătățile ce i le poate oferi puterea. *Este obraznic și îndrăzneț ca și ovreii.*

Membrii cinstiți ai partidului suferă din cauza lichelelor introduse în partid și de multe ori sunt siliți să se mulțunească cu un loc în planul al doilea.

Lichelele politice se expun totdeauna pentru partid, fiindcă n'au nimic de pierdut: înjură în întrunirile publice, insultă în Cameră și Senat, se devotează trup, și suflet pentru partidul de obștiune, fără ca aceasta să-l împiedice, ca mâine să schimbe cojoaca, să proslăvească pe cei care i-a înjurat, să injure pe cei care i-a apărat. Acesta lichelele politice schimbă principiile ca jidanii numele.

Licheaua politică este astăzi cu liberalii, mâine cu conservatorii sau cu țărăniștii, este totdeauna cu cel care dă mai mult. Dar ori cu cine ar fi, el profesează principiile democratice și este democrat, ca orice ovreii care se respectă.

Licheaua politică a introdus reclama funcționarească în jurnale. Este de ajuns ca o astfel de lichea să ajungă în capul treburilor ca imediat să fie intervievat și răspunsurile să fie publicate odată cu poza. *Licheaua politică va spune totdeauna ce are să facă, dar nici odată nu se va lăuda cu ceea ce a făcut.* Ca și ovreii negustori, lichelele politice sunt convinși că „reclama este sufletul comerțului”.

Cel mai deștept din lichelele politice ridică treptele sociale până acolo, unde destinele țării sânt un joc în mânele lor. Dar ajunși aici, au nevoie să ne mențină în o atitudine plină de demnitate și atunci lichelele partidului devin absolut necesare.

Aceștia își iau asupra lor sarcina să se facă intermediari în administrația Statului la toate falșurile și matrapazlăcurile în folosul lichelelor politice ajunși potenți verosi; tot așa după cum tovarășii lor gazetarii ovreii vor scrie articole laudăroase însoțite de poza plină de demnitate a potentatului parvenit.

Și după cum licheaua politică servește pe oricine, cu condiție ca să tragă un folos; tot așa presa iudeo-independentă va servi pe oricare parvenit politician cu condiție ca să plătească cât mai mult, bineînțeles din fondurile administrației. Tovarăși pretutindeni și ori când au prilejul să facă o afacere fără muncă și fără multă bătaie de cap, licheaua politică și ovreii au tot interesul să susțină, cu orice mijloace, pe fostul lor coleg ajuns om mare în treburile țării.

Este adevărat că lichelele politice aproape în totalitatea lor sânt români, dar îndeletnicirea lor este prea mănoasă și cum nu cere nici o pricepere, ci numai josnicie și spirit de speculă, această specialitate de lichea politică nu poate să scape din vedere speculanților ovreii.

Aceștia-s cei care au să ne conducă. Ei sunt sarea, care dacă e stricată, cu ce se va săra? Fapte trainice, fapte mari, croite cu zăbavă și răbdare, numai ei ne pot da; în mâna lor e fericirea multimilor. Iar fericirea celor mulți, totdeauna cere jertfa singuraticilor, cari dacă nu sunt caractere n'o pot da.

De aceea să nu prea folosim, cu noimă și fără noimă, cuvântul caracter. Azi îl auzi des de tot folosindu-se și între oamenii noștri dela sate, fără de a-l înțelege cum trebuie. Caracterul e ceva cu mult mai însemnat, decât ca să poți vorbi ușuratic despre el.

Caractere da, ne trebuie caractere cât de mult! Avem lipsă și noi de desăvârșiți ca Franklin. Să căutăm ca el micile noastre greșeli, să le îndreptăm în felul arătat de el. Să nu umblăm după fapte mari și rare, acestea nu sunt totdeauna roadele caracterului, ci să ne curățim inima, să avem inimă mare, cercând să ne împlinim cu dragoste datorința, ca să nu fim nimănui cu nimica dator, fără numai cu a ne iubi unul pe altul. Cinste, curățenie, nemăreție, ținându-vă cuvântul dat, chiar și față cu dușmanii voștri, și chiar de v'ar costa și viața, — și atunci veți cunoaște roadele acestei comori neprețuit de mari, și veți ști ce e caracterul, și veți cunoaște, că cu dreptate e să ceară lumina caractere; și că toți așteaptă dela noi: să fim caractere.

Deci — să fim! Gheorghe Maior.

Și de astădată, datorită preceptelor Talmudului și ajutați de drepturile politice câștigate, ovreii vor anihila pe toți tovarășii lor de origine română și vor practica lichelișmul inter-partid în folosul politicii lor internaționale. Dar atunci vor ajunge să stăpânească toate partidele politice, să le comande și să le obicinuiască la ascultare. În cazul acesta, vai de fericitele licheli politice, dar vai și de țară!

De altminterlea o îndrumare spre aceasta o avem înaintea ochilor, ovreii din partidul liberal au intervenit la primul ministru, ca să forțeze „Viitorul”, să înceteze cu campania în contra unei anumite prese, iar ovreii averescani au somat pe șeful averescanilor, ca să pună capăt campaniei antisemite a d-lui Goga, dusă prin „Țara Noastră” și mai mult ca sigur, că vor reuși.

Toate partidele au destule poze pline de demnitate în serviciul ovreilor, care să le asigure și asemenea succese.

E locul însă să ne întrebăm: ce zic conducătorii partidelor politice? Nu-și dau seama acești conducători (care trebuie să declarăm, sunt aproape toți oameni cinstiți) că dau țara de mal cu licheliile politice, de care sunt înconjurați? Se pot vedea atâtea exemple nenorocite în toate ramurile de activitate ale Statului românesc, opere nefaste ale licheliilor politice, au să deschidă ochii politicienilor cinstiți, până mai este vre ne.

Biki

Lacrimi de sânge

După o statistică conștientă oasă avem în țară 168,000 de cârciumi, dintre cari 136,000 în mâinile evreilor — iar pe ultimul an am avut 467,000 de oameni morți prematur pe urma alcoolului.

Tovarăși români ai scumpei noastre țări — nu simțiți cum vi-se strânge inima — și cum ar trebui să deplângem cu lacrimi de sânge acest trist adevăr? Mai e posibil să fi un bun patriot — fără ca să amesteci în caldul tău patriotism — așa cum trebuie să fie, un pic de antisemitism contra acestor evrei cârciumari — cari ne distrug sute de mil de oameni și ne fac perderi ce prin cifre nu le poți calcula? Ce meserie scârboasă este de a te îmbogăți și trăi din patimile oamenilor. — Cât dispreț merită toți cârciumarii, căci ce adâncă imoralitate, ce groază exploatare de patimi e la baza meseriei lor!

Scump țaran român — descendent mândru al ostașilor lui Traian și al războierilor lui Ștefan-cel-Mare — care ai păstrat de-a lungul veacurilor vitrege firea curată, puternică și sănătoasă de latin — asta ți-e răsplata moralei tale integre și iubirii tale profunde de glie pentru care ți-ai vărsat în nenumărate războaie, împreună cu marii tăi voevozi cu o vitejie într-adevăr romanică — sângele tău nobil? Muncitor român harnic, ce-ți hrănești cu mâna ta aspră dar nobilitată de muncă-ți cinstită — gurile flămânde de acasă nu vezi și tu ce cursă înșelătoare ți-au pus strelnii (chiar români să fie astfel de oameni) sunt strelnii de legea noastră — în colțul sau în mijlocul străzii tale sau în drumul tău — care ar fi drept și cinstit — cârciuma lui murdară și scârboasă?

Nu găsiți și voi cu cale, tovarășii români, ai scumpei noastre țări — voi țărani cinstiți și muncitori năcăjiți și intelectuali prost plătiți al unui stat jefuit că trebuie să învățăm cu toții cumpătarea și buna păstrare a însușirilor naturale ale neamului.

Nu vă mai duceți în cârciumi.

PĂRERI.

CRITICII NOȘTRI.

Niciodată n'am fi crezut că Românii noștri sunt atât de egoiști, atât de răutăcioși unui față de alții. Aproape în toate familiile, între toți prietenii, în comune și la orice conveniri mai intime ori publice, abia se face altceva decât se critică oamenii de alt partid și toți frunțașii neamului nostru. Critica, batjocura și disprețul sunt azi ocupațiunile de căpetenie atât ale intelectualilor noștri cât, durere, și a unei bune părți și din iubita noastră țărănie.

Da, înțelegem să fie critici și disprețuitori chiar, dar să-și dea seama fiecare că, să critici este lucru foarte ușor, adică să spui că cutare ori cutare persoană face fapte nepermise, dar tu, simpaticule(?) critic, abia spui câte odată ori niciodată că ce anume faci tu, cari sunt faptele tale, cari nu se pot critica, cari sunt îndrumările tale, mijloacele și posibilitățile între cari se poate și trebuie să se săvârșească o faptă altfel fără să poată fi criticată?

Acesta este lucrul care îl așteptăm dela criticii noștri, fapte și nu numai vorbe! Așa, să ne batem gurile ca babele, nu mai are rost și în felul acesla noi înșine nu suntem mai buni decât acei pe cari îi criticăm.

Ne place de ex. să sbierăm, să scriem chiar articole de ziare despre anumite persoane, năntea cărora ne căciulim și suntem fericiti că stau cu noi de vorbă și le împlinim dorința ori ordinul fără nici un protest.

Și apoi oare câți critici sunt cari cu oamenii păcătoși, cu aceia pe cari îi critică, nu stau de vorbă, îi desconsideră, le încunjură societatea și nu recurg nănticând la serviciile lor?

Eu știu cazuri că on. critici a celor mai mari tâlhari și pun-gași între aceleași împrejurări fac parte întocmai ca aceia pe cari i-au criticat, și sunt în stare că pentru un os de ros se linguesc și preamăresc pe criminalii de eri.

Prin urmare ar fi bine ca dñii critici să fie critici adevărați și înainte de toate să fie ei înșiși oameni cinstiți, căci altfel ei sunt cu mult mai periculoși decât cei criticați, deoarece prin criticele lor agită mulțimea, desvoaltă neîncredere în mase față de frunțașii noștri, față de instituțiile, patria, biserica și neamul nostru, și par'că le spune tuturor „nu se merită să fii azi om cinstit, să-ți faci datorința etc, ci mai curând fură. Înșală, speculază că așa face toată lumea”.

Ei, se poate lucrul acesta? Nu, la nici un caz nu!

Noi ne îngrozim când ne cugetăm că de un an de zile existăm un grup de oameni, cari ne credem oameni cinstiți și Români buni și strigăm, apelăm în zadar la alții, cari — credem noi — ar putea să întărească și înmulțească numărul nostru; ba din contră ici-colo se ivește între noi câte unul, pe care trebuie dat afară din gruparea noastră. Atunci ne întrebăm, unde sunt criticii, unde sunt oamenii cinstiți și bunii Români capabili și de fapte nu numai de vorbe băbești?

Dacă sunt de acela îi așteptăm cu dragoste sinceră de neam, țară și biserică, îi așteptăm să vie să ne întărească rândurile; păcătoșii însă să nu se apropie că se vor arde mai curând de cât îi vom arde noi la rândul său.

Tolerarea străinilor în România.

Primim următorul denunț:

„Trib. Brașov cu sentința No. 512/924/22 a pedepsit pentru crima de înșelăciune și sustracțiune de obiecte străine pe mecanicul Ilgner I. Victor și Ioan Cojocarlu cu fostul atelier Str. Lungă No. 147; pe primul cetățean austriac la 4½ luni închisoare corecțională, pe al doilea la 2000 Lei amendă.

Cum Victor Ilgner, care se prezentase și ca inginer este cetățean austriac, un parazit stricacios, înșelând pe o mulțime de amărăți, ne miră faptul, că mai este tolerat în Țară deși sunt ordine și legi stricte.

Ei este căsătorit și în Viena, și și în Brașov, poate aici numai în concubinaj.

În ciuda tuturor păcăliților continuă a umbla mai departe pe pământul românesc, deși e principiu, că numai străinii de specialitate se pot ține aicea, în nici un caz însă paraziți periculoși și stricaciosi.

Cum auzim această creatură ar fi angajat în Sinaia la un fost Ministru Costinescu, crezându-se în ciuda tuturor celor înșelați în siguranță.

Cerem tuturor autorităților, Min. de Interne și Muncii, să treacă peste graniță acest individ condamnat, cum s'a arătat mai sus.”

Acestea le scrie o gazetă dela Brașov.

Industria noastră forestieră.

Întreprinderi forestiere principale, cu capital de peste 1 milion am avut în anul 1923, în Ardeal, 194 cu un capital de aproape 1 miliard, producțiune anuală de 5 miliarde și forță motrice de 25.011 PH. Personalul din această industrie repartizat după naționalitate: Români 21.239, Unguri 5234, 904 germani, 887 evrei, 892 de alte naționalități, în total 29.256.

Cel 21.239 Români din industria forestieră „romând” (?) sunt simpli muncitori, plătiți cu maximum 40 lei pe zi, pe când cei 887 de jidani și ceilalți străini sunt exploatații lacomi ai muncii românești.

Societățile acestea jidănești mai au câte un porc de căine dintre ai noștri care în schimbul unor sume grele, smulge la București toate favorurile pe sama străinilor.

A P E L.

Se împlinește aproape anul de când camaradul nostru drag, Ion I. Moța, ajutat de către alt iubit tovarăș, Leonida Vlad, își ridică așa de greu crucea în spate pe Golgota tuturor suferințelor.

Fără un singur cuvânt de descurajare, fără a cere ceva, fără a dori ceva păstrând o tăcere sublimă, eroică.

Peste câțiva zile se apropie ziua judecării 20-24 Septembrie. Foștii camarazi de suferință, ne ridicăm în jurul lor să facem scut. Să-l apărăm cu toată puterea. Cu ultimele noastre puteri!

Chemăm în jurul nostru întreaga studenție românească dela toate Universitățile. Chemăm întreaga suflare românească. Paharul suferinței și răbdării s'a umplut. În jurul lor, în jurul dragilor copii ai suferinței, în jurul martirilor noștri, cu toții, Românii să-l încălzim cu dragostea noastră, cu iubirea noastră fierbinte.

Și ca o manifestare comună a tuturor Românilor, invităm ca în ziua de 21 Sept. să se expedieze pe comune sau individual din fiecare colț locuit de Români, câte o telegramă M. S. Regelui, D-lui Prim Ministru și eroilor dela Văcărești.

Corneliu Zelea-Codreanu, Ilie Gârneață, Teodosie Popescu, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Leonida Bandac, C. Dănulescu N. Dragoș.

Ungurii nu se astâmpără!

— Una vorbesc și alta fac! —

Se știe că de curând comisiunea interaliată a descoperit în Budapesta un mare depozit de piese de războiu în valoare de 40 miliarde coroane.

Toate aceste piese au fost rechiziționate în conformitate cu tratatul de pace.

Pe de altă parte, comisiunea de control, a mai cerut guvernului să reducă și efectivul armatei maghiare care, după cum s'a constatat era cu mult mai mare de cât cel stabilit prin tratatul de pace de la Trianon.

Un documentat raport asupra pregătirilor de război ale Ungariei a fost înaintat „Ligei Națiunilor” de comisia interaliată de control.

„Prager Presse” anunță următoarele din Viena: Comisia interaliată de control a descoperit în ziua de Sâmbătă 8 c. în clădirea institutului de corecție din Cseged un nou și important depozit de arme. Cercetarea s'a făcut pe neașteptate și autoritățile maghiare în special ofiterul de legătură maghiar atașat pe lângă comisia interaliată — au îngreuiat prin tot felul de mijloace misiunea comisiunii pentru a da timp direcției institutului să ascundă materialul de armament aflat acolo. S'a mers chiar până acolo că s'au tras focuri de revolver asupra automobilului comisiunii, al cărui șofer fu ușor rănit. Controlul a fost totuși executat și s'a stabilit că în clădirea institutului de corecție se aflau depozitate arme și material pe războiu pentru aproape un regiment întreg de infanterie.

Această descoperire e o nouă dovadă că Ungaria nu și-a îndeplinit încă obligațiile ce-i incumbă din tratatul de pace cu privire la dezarmare.

Aceste descoperiri ale comisiei interaliată de control, sunt cele mai juste comentarii ce se pot face discursului obrănc pe care l'a rostit Contele Apponyi, zilele trecute, la Liga Națiunilor.

ȘTIRI DE TOT FELUL.

A P E L.

Fascia Națională Română a decis să înființeze în Arad o BANCĂ comercială-industrială (cu o secție de asigurare) care să sprijinească numai comerțul și industria creștină și în prima linie pe cea românească și meseriașii români.

Având nevoie pentru scopul acesta de un capital de cel puțin 5 milioane, 1 acție 500 L, rugăm și pe această cale pe toți aderenții noștri și pe toți cei cinstiți și cu inimă românească să ne încunoștiințeze câte acțiuni ar putea rescumpara fiecare dintre ei precum și prietenii și cunoscuții lor.

ADMINISTRAȚIA ZIARULUI.

Descoperirea unei contrabande. Luni seara la punctul de frontieră Episcopia Bihorului au fost arestați: Szende Carol, Eugen Lengyel, Bărbuț Titus agent vamal și artista Keleti Gizela, cari au încercat să treacă prin contrabandă o mare cantitate de mătăasă în valoare de câteva milioane lei. Agentul vamal Bărbuț Titus este implicat ca complice al celorlalți. Ei și-a recunoscut vina, declarând însă că a fost constrâns de insuficiența salariului. Această arestare a avut loc la Episcopia Bihorului, nu la Arad nici la Curtici.

Pe-aici pela noi, — se zice — ar fi pază așa de aspră, încât sunt imposibile contrabandele dela o vreme încoace!

Bravo dle Marinescă dela Curtici!

coapa de topor care se numește Iorgu Guriță, cum și-a permis, ca toată iarna să plictisească publicul bârlădean cu o mulțime de filme „Idiș” și nu i-a fost frică atunci de boicotul românilor.

Iată în sfârșit unde am ajuns: teatrul lui Alexandri nu se poate juca în țara aceasta în timp ce scena românească este perpetuu infectată cu diverse excerpțiuni dramatice, confecționate în cine știe ce magherniță de ghetto.

Va veni însă în curând, ziua când toți slugoii jidovești vor trebui să cadă sub oprobiul cetățenesc.

„Porcii” Cine vrea să știe cum s'au purtat jidanii rămași în teritoriul ocupat al României, în timpul războiului, să cumpere admirabila carte „Porcii” de Arhibald.

Aviz. Cu onoare aduc la cunoștință onoratului public și autorităților bisericești, că în Arad, str. Dorobanților Nr. 41 (școala confesională) am deschis un **birou tehnic de arhitectură**; construiesc orice planuri de casă, școli și biserici împreună cu devizele (preliminare) lor, mai de parte execut colanțări de totfelul de lucrări de zidiri, și întreprind totfelul de lucrări tehnice, clădiri etc. — Cu stimă: **Teodor Cioban, arhitect.**

— Orice parale atât ca abonamente cât și ca ajutor pentru fondul de rezistență, se vor trimite strict numai administrației în str. Vicențiu Babeș nr. 6, iar personal se vor preda numai subsemnatului ori persoanelor împuternicite din partea mea, în scris, pentru preluarea paralelor.

Pentru sumele plătite altor persoane Administrația ziarului nu ia nici o răspundere. — **Dr. Dionisiu Benea, șeful Secției FNR. Arad.**

Jidanii din Bârlad Sâmbăta țin prăvăliile închise, iar Duminica le deschid. Prefectul de Tutova, dl Neșțian, o adunătură de armean, tace.

Aviz. Aducem la cunoștință colaboratorilor noștri să nu cumva să ne mai scrie ceva despre Popa Piso, pentru că acest cunoscut îmbogățit de război e considerat de unele organe ca **inviolabil** și confundat de dreptul cu Statul Român. Cine-l atacă pe dl Piso, atacă siguranța României întregite! Ciudat, dar adevărat!

„Lipitorile satului.” Nu se mai joacă teatru românesc; înlocuit cu teatrul în „Idiș”. Zilele acestea, la Bârlad, un grup de elevi, sub conducerea d-lui Vasile Eftimiu se pregăteau să joace „Lipitorile satului” a lui V. Alexandri. În acest scop de vreo lună de zile acești diletanți au depus o muncă destul de serioasă pregătind tot ce le trebuia; în urmă au închiriat și sala „Majestic” dând un aconto proprietarului, dl Iorgu Guriță.

A doua zi însă după ce primise aconto, acest Iorgu Guriță, spune băeților că nu le mai poate da sala pentru piesa „Lipitorile satului”, pentru motivul că: **n'ar vrea să fie boicotat de jidani.**

În fața acestor fapte întrebăm pe

Ungurii din Cehoslovacia și Apponyi.

„Prager Presse” informează că „Asociația micilor fermieri și agricultori republicani maghiari din Cehoslovacia” a hotărât să protesteze contra discursului ținut de Apponyi la Geneva, declarând că Apponyi nu posedă legitimația de a lua cuvântul în numele populației maghiare a statelor succesoare și că declarațiunile sale nu sunt făcute decât în numele clasei marilor proprietari cari caută să provoace turburări în statele succesoare pentru ca prin aceasta să împiedice executarea reformei funciare.

Clasele muncitorești maghiare din Cehoslovacia, care au trecut împreună cu celelalte națiuni asuprite prin toate suferințele cauzate de Habsburgi, se bucură acum de o egalitate de drepturi garantată prin Constituție. De aceea se ridică cu toată energia contra discursului d-lui Apponyi.

Poate așa gândesc și mulți țărani maghiari din România, dar politica maghiară aici n'o fac reprezentanții adevărați ai maghiarimei, ci o sumă de latifundiați scăpătați și mulțimea de jidani-maghiari, cari pescuiesc în tulbure.

A apărut Numărul 2 din biblioteca „Fasciei Naționale Române”:

„DUREREA NEAMULUI”
versuri de Iustin Iliesiu.

Se află de vânzare la autor: Cluj str. N. Iorga nr. 2 și la Redacția noastră.

Un atentat mișelesc al Jidanilor

La Vaslui, un cetățean onorabil, bine cunoscut, în vîrstă de 60 ani, a fost victima unui atentat mișelesc al Jidanilor.

În seara zilei de 26 August a. c. d. **Ioan Longhin Neculau**, vice-președinte al L. A. N. C. secția Vaslui, a fost pândit în stradă și a fost lovit prin întineric, de o bandă de jidani, cauzându-i răni foarte grave: fără ca să fi avut nici un motiv altul, decât că d. Longhin-Neculau, este bine cunoscut ca naționalist.

D. Longhin Neculau se află în cura medicală, iar afacerea a fost dată pe mîna parchetului.

Va să zică:

După atentatul criminal, de la Cernăuți, contra studentului **Tudose Popescu**, care a zăcut în spital, de pe urma rănilor primite, iată acum că jidanii au făptuit un **alt atentat mișelesc**, de data aceasta împotriva unui om bătrân, la care nu i-a provocat nimic.

Autoritățile să vadă ce au de făcut. Iar jidanii să nu se plîngă, în ziua când toate aceste atentate criminale, vor putea să-și aibă urmările lor: la încheierea socotelilor noastre.

Așa e în întreagă țara. Banul jidănesc cumpără totul. Români sunt asupriți de către străini în oropsita lor patrie! Cine-i de vînd ?!

Redacția și administrația gazetei „Voința Poporului” se află în strada Vicențiu Babeș Numărul 6.

SPRIJINIȚI MESERIAȘII ROMÂNI!

Nu uitați, că pe lângă mulții și bogații streini, în Arad trădesc și muncesc din greu, dar cinstiți, și următorii meseriași români. — Sprijiniți-i! Sprijinindu-i pe ei, vă sprijiniți pe voi și răvna de progres a neamului.

Croitori:

Croitoria
„TINERIMII ELEGANTE”
Ariton & Glodeanu
Arad, Strada Bucur N-rul 14.

ȘTEFAN COROBAN
croitor pentru domni.
Arad, Strada I. Russu-Șirianu 1.
Palatul Szántay.

NICOLAE IOSIF
croitor
Arad, Bdul Regina Maria Nr. 12

CROITORIA DIECEZANĂ
pregătește haine profești, reverenți, ornate, prapori etc.
Arad, strada Eminescu Nrul 18

Fondat la 1910.
GHEORGHE MARIȚA
croitor pentru domni și uniforme
ARAD
Strada I. C. Brătianu Nrul 13.

IOSIF REDEȘ
croitor pentru Domni
ARAD
Strada Tribunal Dobra Nrul 13

GAVRIL BOITOR
croitor
Arad, strada I. Meșianu Nrul 7.

P. COSTICĂ ALBULESCU
croitor pentru domni.
Strada Ioan Russu-Șirianu Nr. 8
Arad.

Medic specialist pentru boale și operațiuni de ochi

Dr. VIRGIL POPOVICIU
fost asistent de clinică universitară

Timișoara, circumscrip. IV. („Iosefin”) Palatul Elite.

Intrare: B-dul Carol (f. Hunyadi-ut) nr. 17
B-dul Berthelot (f. Kossuth-u.) 2

TELEFON: 11-32,
Ore de consultații: 10-12 și dela 15-17

CETIȚI ȘI RĂSPÂNDIȚI „VOINȚA POPORULUI”

foaia care luptă din toate puterile pentru binele și înaintarea neamului nostru!
Nu mai cetiți foile ungurești.
Nu mai dați banul vostru celor ce ni-au batjocorit veacuri de-arândul și lucră și astăzi și uneltesc împotriva Statului Român!!!

CROITORIA DE DAME ELENA NEGUȘ ȘICLOVAN

ARAD * STRADA TURNULUI (LOVARDA) N-RUL 3.

CONFECTIONEAZĂ:

COSTUME, PALTOANE, MANTALE TAILLEUR
ȘI ORICE LUCRU
ÎN ACEASTĂ BRESLĂ,
PRECUM ȘI UNIFORME PENTRU ELEVE.

EXECUȚIE ÎREPROȘABILĂ ≈ PREȚURI EXCEPȚIONALE.

ANUNȚURILE, numai dela creștini, se primesc la Administrație. Prețul unui cm. pătrat este 2 Lei.